

at Loven ikke finder Anvendelse paa de Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Lønningsforhold ere ordnede ved nye Lønningslove efter 1ste Januar 1880 eller forbedrede ved Bevillinger paa Finantsloven, og forsaavidt en saadan ny Lønningslov træder i Kraft efter 1ste April, bortfalder Lønningsforbedringen ifølge nærværende Lov for de paagjældende Embeds- og Bestillingsmænd fra den nye Lovs Krafttræden at regne. Det forekommer mig at være en ligefrem naturlig given Bestemmelse, at for de Embedsmænd, f. Ex. Sold-embedsmændene, hvis nye Lønninger træde i Kraft den 1ste September, kommer den midlertidige Tillægsbevillingslov til Anvendelse for Tiden fra 1ste April til 1ste September, men efter den 1ste September, da de nye Lønninger ere traadte i Kraft, ser jeg ikke, hvorledes man vil kunne forlange en midlertidig Lønningsforbedring for dem. — En anden Bemærkning, som jeg nødvendigtis maa gjøre, er den, at man ved at vende tilbage til Finantslovens Bestemmelser, saaledes som det er foreslaaet ved Ændringsforslaget i § 2, Nr. 8, vil skabe den store Besynderlighed, at en hel Række af Embedsmænd, der i det foregaaende Finantsaar helt eller delvis have været udelukkede fra Dyrtidstillæg, nu faae en Lønningsforbedring, medens samtidig et andet Tal af Embedsmænd gaar glip deraf. Bestemmelsen gif jo nemlig ud paa, at de, der vare indtraadte i Statskjenesten, efter at Finantsloven for 1879—80 var traadt i Kraft, altsaa de ny ansatte Embedsmænd, intet Dyrtidstillæg fik i 1879—80; men saaledes som Uffattelsen nu er foreslaaet, ville de faae en Lønningsforbedring i Finantsaaret 1880—81, medens derimod de Embedsmænd, der i dette Aar bleve ansatte efter den 16de April, da Finantsloven blev stadfæstet, ingen Lønningsforbedring vilde faae. Det forekommer mig, at det vilde være meget vanskeligt at føre noget fornuftigt Forsvar for en saadan Bestemmelse; den findes hverken i det forelagte Regjeringsforslag eller i Forslaget, saaledes som det nu foreligger for det ærede Thing. Endvidere findes der ligeledes under Nr. 8 den Bestemmelse, at de Embedsmænd, der i Finantsaarets Løb, enten ved Forflyttelse eller ved Dyrkning faae Alderstillaeg, opnaa bedre Lønninger, skulde miste det Halve af Lønningsforbedringen. Jeg ser ikke ret, at denne Bestemmelse lader sig bringe i Samklang med Forlangendet om midlertidig Lønningsforbedring for de Embedsmænd, hvis Lønninger ikke ved nye Lønningslove ere bleve definitivt fastsatte efter Revisionsperiodens Udløb, medens en saadan Bestemmelse meget godt lader sig bringe i Samklang med Bevilling af et afsluttende Dyrtidstillæg til Embedsmænd, nemlig Erkjendelse af — hvad der i alt Fald i det

andet Thing stærkt blev gjort gjældende — at man for sent havde begyndt at give Embedsmændene Dyrtidstillæg. Det lader sig meget godt forklare, at man fra dette afsluttende Dyrtidstillæg udelukker de Embedsmænd, der for Fremtiden blive ansatte. Dersom man nu optager Finantslovens Bestemmelser for forrige Aar, vil altsaa Følgen være den, at de i 1879—80 ansatte Embedsmænd, som ikke have haft noget Dyrtidstillæg i dette Aar, ville faae en Lønningsforbedring for 1880—81, og at de Embeds- og Bestillingsmænd, hvem man i forrige Aar har affortet Halvdelen, paa Grund af Lønningsforbedring vilde faae det fulde i Aar, hvorimod de, der i Løbet af indværende Finantsaar, 1880—81, rykke op, kun vilde faae Halvdelen.

Den Betragtning, jeg er gaaet ud fra ved Udarbejdelsen af det lille Lovforslag om midlertidige Lønningsforbedringer, er den, at det vel ikke kunde være Tale om Aar efter Aar i en længere Aarrække at bevilge Lønningstillæg under Navn af Dyrtidstillæg; naar det viser sig, at det, som ansørt af den ærede Ordfører for Ændringsforslagskammerne, er den almindelige Synten af de ædle Metaller's Verdi, som betinger en Prisstigning saa at sige over hele Linien, kan der fornuftigvis ikke være Tale om at betegne en saadan Tilstand som Dyrtid, men der er Anledning til at lade Statens Lønninger ligesaafuldt følge med den Fordyring af alle Fornødenheder, som de Private ere nøbte til at lade Priserne paa det af dem betalte Arbejde stige i Forhold dertil. Naar man nu ovenikøbet staar ved Udløbet af den Tid, som i de gjældende Lønningslove er fastsat til Revision af disse Love, og naar det saa viser sig, at Forslaget om at indfri dette Revisionsløfte ikke har nogen rimelig Udsigt til at blive fuldtud — jeg vil endog saa sige kun i meget ringe Maal — fyldestgjort i indværende Rigsdagssamling, forekommer det mig, at der er end større Opfordring for Lovgivningsmagten til at bevilge en midlertidig Lønningsforbedring til de Embedsmænd, som se deres billige Forventninger om gennem den forestrekte Revision af deres Lønningslove at opnaa tidsvarende Lønninger skuffede, staffe dem gennem en midlertidig Lønningsforbedring en nogenlunde passende Erstatning derfor. Denne Lønningsforbedring har ikke fra Regjeringens Side været forlangt som en Fortsættelse af Dyrtidstillæget, men den har været forlangt af Regjeringen som noget Vederlag for Afvaenet af definitive nye Lønningsbestemmelser for de Embedsmænd, der med Willighed kunde have ventet, at saadanne allerede nu i denne Samling vare bleve truffne for deres Vedkommende.